

MOEDERVREUGDE.

Het is iets heel gewoons, wat we hier zien, en dit maakt het zoo bijzonder aantrekkelijk.

Een moeder, die den kinderwagen voortduwt en met blijden blik er in ziet naar een klein, lief meisje, dat opgetogen is over de mooie wereld om haar heen; dat zoo stilletjes geniet van den plezierigen rit en zich onbewust zoo gelukkig en veilig weet in moeders nabijheid.

Spreekt zoo'n illustratie u niet altijd toe? Boeit alle voorstelling van moederweelde, van moedervreugde niet altoos weer? Verkwikt de gedachte aan teedere moederliefde niet

den Prins der Nederlanden, voor het Koninklijk Huis. Elk nieuw portret van onze Vorstin is steeds met nieuwe belangstelling ontvangen.

Maar met de jaren scheen die belangstelling nog te klimmen. En 't grootst is ze en blijft ze, nu ons volk Haar als Moeder zien mag, zoo heel gewoon, als hier. In dat gewone schuilt meer dan oppervlakkige blik zou doen vermoeden. Heeft het Buitenland dit gevoeld, toen het bij voorkeur dit kiekje overnam in zijn geïllustreerde periodieken?

Want dit is waarlijk schoon en benijdenswaardig voor alle volken, dat ons kleine volk zulk een band gevoelt aan zijn grootsch verleden; dat het zich zoo hartelijk-oprecht verblijdt in de blijdschap van zijn Vorstin; dat het niet slechts geniet in zijn voorrecht Haar te bezitten

H. M. Koningin Wilhelmina met Prinses Juliana op een wandeling in het Haagsche Bosch.

menig hart? En glimlacht ook de meest stroeve onder de menschen niet even, als hij het vriendelijk kinderkopje ziet, dat van rein geluk, schier van volmaakte vreugde straalt!

Het is iets heel gewoons: een moeder, haar kind rijdend op een der wandelpaden van een onzer plantsoenen — En toch....

Hoe spreekt ons *dit* kiekje toe; wat zegt het ons meer dan honderd andere. De gelukkige Moeder is niemand minder dan onze geëerbiedigde Koningin, die door Haar volk als op de handen wordt gedragen om Haar Persoon en Haar Huis beide. En Haar lieveling is ook de lieveling onzes volks; onze Prinses, het afgebeden Koningskind, wier sprekende namen ons de historie van het Oranjehuis herinneren.

We kunnen het begrijpen, welk een schat de lieve Juliana wezen moet in het Paleis, voor de Koningin en

als Koningin, maar ook geniet in de gedachte, dat Zij rijk is en innig gelukkig in Haar moedervreugde.

Met meer dan gewone aandacht volgt het Nederlandsche volk alle bericht omtrent het kinderleven van zijn lief Prinsesje.

En wie, die erkent, dat de hand des Heeren de geschiedenissen der volken schrijft, bidt het Haar niet toe, dat Zij eens gelijken mag de Godvreezende stammoeder van Haar huis, die groot was in Haar eenvoud, in Haar kloek belijden, in Haar diep buigen „voor Godes woort ghepreesen.”?

Voorzeker, in de eerste plaats zal Haar Moeder het de kleine Prinses toebidden. En we hebben daarom op den dag der verjaring onzer Koningin geen beteren wensch dan deze: „God zegene U en Uw kind.” A. L. v. H.